

Pallotarina

Vuosikymmenten takaa pulpahtaa mieleeni huvittavia sattumuksia koulumaailmasta niin kuin tämä vuodelta 1949 tai 1950. Olin Liperin Yhteiskoulun ensimmäisiä oppilaita, jolloin kävimme koulua iltavuorossa kirkonkylän kansakoulussa, koska aamupäivisin tilat olivat kansakoulun käytössä. Lauantaisin opetus järjestettiin vanhalla kunnantalolla sekä aikoja sitten puretulla seurakuntatalolla.

Sulan maan aikaan välitunnilla oli kiire etenkin pesäpallon peluuseen. Niin myös lauantaisin, vaikka kunnantalonsa takapiha ei ollut todella avarimmasta päästä. Maila ja pesäpallo piti ottaa tunnille mukaan. Pulpettien puuttuessa piti palloa jotenkin säilyttää. Kerran sitten kävi niin, että kesken oppitunnin minulta putosi pallo elokuvateatterin lattialle. Pallo lähti vierimään uhkaavasti näyttämöä ja opettajaa kohti. Luonnonhistorian opettajan sijaisena toimi silloin opetusneuvos Enwald. Pelokkaana seurasin, mitähän nyt tapahtuu. En uskaltanut rynnätä pallonkaan perään. Enwald ei virkkanut mitään, nappasi vain pallon ja jatkoi opetustaan. Tunnin päätteeksi hän vei pallon mukanaan. Hyvästi pallo! Harmitti.

Seuraavana maanantaina opettaja Pääkkönen tunnille tullessaan sanoi, että mene Toini käymään opettajien huoneessa. Hämmästyin. Mistähän nyt on kyse? Sydän pamppaillen tietysti menin. Siellä minua odotti kuution muotoinen kauniin kirjaimin (Neiti Toini Mononen Liperi Kuikansalmi) kirjoitettu, PUNAISELLA SINETILLÄ JA LEIMASIMELLA varustettu paketti lähettäjänä opetusneuvos Enwald. Ahaa! Siinä se oli. Sain palloni takaisin. Eikä arestia tullut!

Toini 83 v.

Ps.

Kouluajanani huolehdittiin myös ryhdikkästä istumisesta oppitunnilla. Niinpä opetusneuvos Enwald huomautti luokkatoveriani Ainoa sanomalla ”No, Huolman, pois käsi poskelta!”